

Boží milost, věrnost, spravedlnost a soudy

Introit: „**Ž 36,6** Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tuň nezměrná jsou tvoje soudy.“

L 19,41-44 Když už byli blízko a užel město, dal se nad ním do pláče a řekl: „Kdybys poznalo v tento den i ty, co vede k pokoji! Avšak je to skryto tvým očím. Přijdou na tebe dny, kdy tvoji nepřátelé postaví kolem tebe val, obklíčí a sevrou tě ze všech stran. Srovnají tě se zemí a s tebou i tvé děti; nenechají v tobě kámen na kameni, poněvadž jsi nepoznalo čas, kdy se Bůh k tobě sklonil.“

Před našima očima z tohoto textu září obrovská milost, dobrota, trpělivost a slitování našeho Spasitele Pána Ježíše Krista. Dvě věci obzvláště nás upoutají. Slzy v Jeho očích a Slova v Jeho ústech. Plakal pláčem nejútrpnějším a řekl slova neuvěřitelnější.

Pán Ježíš začal plakat, když uviděl město. Pročpak? Protože nechce, aby žádný člověk zahynul, ale obrátil se a činice pokání, byl živ na věky. Pláč Pána Ježíše je důkazem jeho obrovské lásky k lidem. Naše věčné zahynutí mu působí právě takovou bolest, jakou bolest působí matce, kdyby musela hledět na své dítě, jak hoří v ohni. Ježíš Kristus měl před sebou město plné lidí, které navzdory všem zázrakům, které v něm činil, přes všechna kázání a napomínání, které z Ježíšových úst slyšelo, navzdory nabízené milosti, Ho nechtělo znát, ale stále více se vůči Ježíši zatvrzovalo.

„Jerusaléme, Jerusaléme“, volal jednou, „kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!“ Toto odmítnutí je pohrdnutí Jeho milostí a to, co ranilo Jeho srdce a Jeho oči naplnilo slzami bylo vidění soudů Božích, které ty lidi čekají. Jak často se dal na ulicích, v synagogách i v chrámě slyšet, když vysvětloval Boží milost: „*Pojďte ke mně všichni, kteří se namáháte a obtíženi jste a já vám dám odpočinutí.*“ Nebo: „*Kdo žízní, přijď ke mně a napij se. Naber vody života zadarmo.*“ Nebo: „*Kdo přijde ke mně nebude hladovět ani žízňit. Kdo věří ve mne, má život věčný.*“ A mnoho dalších slov milosti bychom v Písmu našli. Ale oni slova milosti nechtěli slyšet. Nepoznali den, kdy je navštívil Bůh ve svém Synu. Nerozuměli těm věcem, které jim byly k pokoji a spáse. Nepoznali návštěvu Boha ve svém městě. Pán Ježíš viděl již předem soudy, které na město přijdou a proto plakal.

Jestlipak tušíme, co nám chtějí slzy Pána Ježíše říci? Umíme číst v Jeho usazených očích? Týž Pán stojí i před námi a hledí tak, jako na to město, i do mé a tvé duše. Co vidí? Srdce měkké a poddané Jemu. Srdce otevřené pro Jeho slovo, připravené konat Boží vůli? Nebo srdce hluché, kamenné a netečné? Slova Pane, Pane, ale bez skutku poslušnosti?

On přišel, aby hledat a spasit, co zahynulo. Jeho oči hledí na naši pravdu, víru a na lásku. A kde nalézá lhostejnost, klam a nenávisť, tam pláče. Ale ne proto, že by mu bylo líto nevyužitých obětí a zbytečně prolité svaté své krve, ale pláče nad námi, protože vidí soudy, které nás čekají, naše slzy a naši bolest, až na nás Boží spravedlnost dolehne. Tak jako kdysi dolehla na Jeruzalém. Krásné město s krásným chrámem ... a za několik málo desítek let ... srovnáno se zemí, nezůstal kámen na kameni a chrám zbořen. Lidé se rozprchlí a oči zbyly jen pro pláč.

Hospodin umí trestat a soudit. Hospodin umí, pane, soudit zemi. Co člověk zaseje, to sklídí. Nezůstane bez trestu žádná nepravost a hřích. Kdy, ptáš se? Až se naplní míra nepravosti toho, či onoho národa, toho, či onoho jednotlivce.

Zde je dobré přečíst si příběh, který se kdysi stal německému kazateli Wilhelmovi Buschovi:

U dlouhého dřevěného plotu stojí skupinka mužů. Něco se tam děje. Snad nějaký cestující obchodník tam prodává svůj zdravotní čaj nebo patentní kravaty. Takoví obchodníci dovedou strhnout svou řečí vždycky skupinku zvědavých.

Už jsem chtěl jít dál, ale spatřil jsem, že věc je vážnější. Na nějaké vyvýšenince, kterou jsem nerozeznal, stál hubený dělník a promlouval ke svým druhům.

Byl jsem na druhé straně ulice a zaslechl jsem útržky jeho řeči: „...břichatí vykořisťovatelé...luxusní vily...hladové děti, vykořisťovatelské mzdy...nezaměstnaní...vyletět na ulici...!“

Sevřelo se mi srdce. Tohle je politické shromáždění. V Porúří je nekonečně mnoho bídy a bída tady dostává divoký, nenávisť naplněný hlas...

Najednou jsem se zalekl. Řečník mne vyslídil a poznal: „Aha, tady je jeden kněžour!“ zavolal. „Pojďte na chvíli sem! Musíme si někdy také povykládat! Chci se vás na něco zeptat!“

Příliš líbezně to pozvání neznělo, ale když člověk není moc citlivý, může ta slova za pozvání považovat. Šel jsem tedy ke skupině.

Muži mi udělali místo. Prošel jsem zástupem a kroužek se za mnou opět neprodyšně uzavřel. Stál jsem před řečníkem. Ted jsem viděl, že stojí na hromádce hlíny. Kromě toho byl o pěkný kousek vyšší než já. Musel jsem k němu doopravdy vzhlízet. Pro faráře je to zdravé, když musí jednou poslouchat dole a někdo jiný stojí na kazatelně.

Pak na mne spustil: „Ptám se vás, zástupce Boží! Jak může váš Bůh mlčky přihlížet, když se děje tolik bezpráví...?“ Líčil ubohá obydlí, starosti matek, které nemohou nasycit své děti, zoufalství nezaměstnaných, kteří musejí trávit své dny neúspěšně, hovořil o nesnážích horníků, kteří byli v práci postiženi zaprášením plic a v mužném věku dohasínají v pracovní neschopnosti...

A vedle toho stavěl přepych majitelů, nadutost tak zvaných vzdělavců...

„Jen tak dál!“ myslil jsem si. „Je to pravda, co říkáš! Jednou to musí být řečeno...“

Nakonec mu pomalu došlo, že mu vnitřně vůbec neodporuji. Ale to nebylo cílem jeho řeči. Přitáhl mne sem přece jako nepřítele a teď ho asi napadlo, čím by mne podráždil. „...A váš směšný Bůh k tomu mlčí! Církev je jenom nástrojem v ruce vykořisťovatelů! Ten váš Bůh! Vždyť přece žádný není! S tím teď skončujeme!...“

Zavrtěl jsem hlavou.

„...Co, vy si myslíte, že je doopravdy nějaký Bůh? Tak já vám něco povím! Dobře poslouchejte! Jestli ten váš Bůh je, tak se s ním po své smrti setkám...“

Nestačil jsem víc než přikývnout.

„Tedy se s ním setkám? Dobře! Už se na to těším! Přistoupím k tomuto Bohu a řeknu mu: Ty jsi věděl, že děti mají hlad, zatímco druzí mají všeho dostatek, ale nic jsi neudělal. Dopustil jsi války, v nichž museli trpět ne1 vinní, zatímco provinilci byli skryti v bezpečí! Mlčel jsi ke všemu nářku a bezpráví, útisku a vykořisťování! Ano, to všechno strčím jednou vašemu Bohu pod nos...a víte, co mu potom povím? Pak mu řeknu: „Ty, Bože! Pryč! Dolů se svého trůnu! Odpřejskni!“...“

Řečník dosáhl toho, že jsem se i já rozhněval. Vpadl jsem mu do řeči: „Dobře tak! Také já budu volat na toho boha: Dolů se svého trůnu! Oudrejskni!“...

Najednou bylo naprosté ticho. Řečník na mne udiveně koukal. Měl asi trapný pocit, že se nějak zmýlil a že vůbec nejsem farář. Bylo to skoro k smíchu, jak zklamaně se všichni dívali. Tím se atmosféra změnila natolik, že jsme spolu mohli rozumně promluvit. Takové příležitosti jsem musel využít:

„Podívejte se, Bůh, který by se vámi nechal tak vypískat, by byl doopravdy směšný Bůh. Ne, takový skutečně není. Ten existuje jenom ve vaší hlavě. Bůh, který by se vámi nechal pohnat k odpovědnosti, - Bůh, před nímž byste vy stál jako soudce, a on před vámi jako obžalovaný - ...tak to rozhodně ne! Takový Bůh je jen v dokonale zmatených hlavách. K tomu mohu jenom říci: „Pryč s tímto Bohem! S takovým bohem se jednou musí zúčtovat...!“

„Ale - jste přece farář“, zakoktal řečník.

„To jsem, ale proto vám chci povědět...“ - pozvedl jsem hlas, aby mohli všichni dobře slyšet - „proto vám chci dosvědčit: Je jiný, skutečný Bůh. Toho si k odpovědnosti nepovoláte. Ten postaví před svůj soud vás, a pak vám slovo uvízne v hrdle! Není Boha, ke kterému byste mohl povědět: „Pryč s tebou!“ - Ale je svatý, živý, opravdový

Bůh. A ten může vám jednou povědět: „Pryč s tebou!“ Nastala ostrá výměna názorů. Ale mužům se to líbilo. Vidím, že poslouchali a podle toho poznávám, že nejsou političtí fanatici, ale muži, které tísní- tvrdá nouze. Mohu připojit ještě několik slov: „Nechápu, proč svůj zápas o sociální spravedlnost špiníte tím, že s ním spojujete boj proti Bohu. Mám naopak za to, že když člověk žádá „spravedlnost“, že tak může vlastně činit jenom v Božím jménu. Tím ovšem celá záležitost nabývá v očích toho, kdo žádá, i v očích toho, kdo poslouchá, docela jiné závažnosti!“

Tím jsem se rozloučil a improvizované shromáždění se rozešlo...

Není Boha, ke kterému byste mohli povědět: „Pryč s tebou!“ - Ale je svatý, živý, opravdový. A umí soudit! V Ž 36,6 čteme o čtyřech vlastnostech, které k Bohu neoddělitelně patří: „Ž 36,6 Tvoje milosrdenství, Hospodine, sahá až k nebi, tvoje věrnost se dotýká mraků. Tvoje spravedlnost je jak mocné horstvo, propastná tůň nezměrná jsou tvoje soudy;“ Jsou to:

1. Milost	3. Spravedlnost
2. Věrnost	4. Soudy

Tyto čtyři věci nás provázejí po celý život. Milost, Věrnost, Spravedlnost a Soudy se týkají každého, kdo na zemi žil, žije, nebo žít bude.

4. SOUDY

Boží soudy jsou jako propastné tůně. Tady se musíme podívat do Biblického slovníku na téma „propastná tůň“. Čteme, že je symbolickým slovem pro „praocéan“, z něhož vyvěrají všechny vody světa. Který je ukryt pod zemí a bývá i synonymem pro peklo, které se ovšem v žádném případě nevymyká z Boží moci. Celá propastná tůň světa se spojila a rozlila při potopě. Tehdy se ukázala její moc a velikost.

Myslím, že i bez symbolického slova smyslu si umíme představit sílu dravé horské bystřiny, nebo rozbouřeného moře, či vodního víru. Také jsme viděli rozlehlost moře, když jsme stáli na pobřeží a hleděli k obzoru. Takové jsou Boží soudy.

3. SPRAVEDLNOST

Boží spravedlnost je přirovnána k mocným horstvům. Na nejvyšší horu světa „Mount Everest“ se člověk dostal po nohou, bez letadel. Měří přes 8000 m. Celé pohoří Himaláji vzbuzuje bázeň, působí neobyčejně majestátně a domorodci tvrdí, že na vrcholcích těchto hor sídlí jejich božstva. Když jsem chodil na střední školu, pověsil jsem si na zeď plakát právě pohoří Himaláje. I z pouhé fotografie na člověka padne posvátná úcta. Tak taková je Boží spravedlnost!

2. VĚRNOST

Boží věrnost je přirovnána k oblakům. Ty si už umíme představit, i když jsou velmi vysoko. Vidíme je a letadla mohou nad nimi i létat. Básníci o nich píší své poety, malíři je ztvárňují ve svých dílech a my všichni v úžasu hledíme kolika barvami hrají při západu slunce. Někdy nás překvapí svou mohutností, jindy vyděsí bouřkovou silou. Kolik milionů voltů elektrické energie dokáží v jediné setině vteřiny uvolnit! Taková je Boží věrnost.

1. MILOST

O Boží milosti čteme, že sahá až k nebi! Nebe je vyjádřením toho, co sahá dále než je vesmír. V nebo přebývá nejvyšší. Nebe je domov andělů. Vesmír není nebe. Vesmír je obrovský prostoročas, kde člověk nepřežije. Nebo není vesmír. Nebe vždy sahalo a sahá až za vesmír. Nebe je svět viditelný i neviditelný. Do vesmíru nahlížíme dalekohledy, ale do nebe jen vírou a poslušností Boží vůle. Do nebe se nemůžeme dostat žádnou raketou. Nebe nás převyšuje ve všech dimenzích. A k tomuto nebi je přirovnáno Boží milosrdenství.

Co stojí nejvýše? Co sahá až k nebi? Milost Boží! Co sahá k oblakům? Boží věrnost! Co je jako mocné horstvo? Boží spravedlnost! Co je jako propastné tůně? Boží soudy! Buďme vděční za to, že je to takhle a v tomto pořadí. Kdybychom si představili pořadí opačné a jistě by na ně Bůh měl právo, až mráz po zádech nám přeběhne. ...*Boží soudy sahající až k nebi a Boží spravedlnost, jako oblaka nad celou zemí...* A milosrdenství a věrnost až na posledních místech... Nikdo z nás by nepřežil jedinou minutu svého života. Jediný člověk na zemi by nebyl spasen. Země by byla prokletá pro krev, kterou je nasáklá a synové lidští zavrženi na věky pro své hříchy.

Díky Bohu, že je tomu tak, jak čteme v Ž36. Díky za právě toto pořadí. Díky za plačícího Božího Syna nad Jeruzalémem. Díky za Jeho pastýřské srdce s který, hledá i tu poslední bloudilou ovečku. Díky za Jeho slzy. Díky za Jeho rozlomené tělo. Díky za Jeho vytekou krev. To je to milosrdenství sahající až k nebi, to je ta věrnost dotýkající se až mraků.

Nezapomeňme ovšem na to, že je tu též i Boží spravedlnost, jako mocné horstvo a ovšem i pláč Božího Syna pro soudy, které dolehnou na srdce pyšný, lhostejná, tvrdá a Boha neposlušná. Soudy jako propastné tůně z nichž není už úniku. Co na to povíš, ptá se Bible v 5.knize Mojžíšově?

Dt 30,19 „Předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo a miloval Hospodina, svého Boha, poslouchal ho a přimkl se k němu. Na něm závisí tvůj život a délka tvých dnů“

AMEN